
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

5 Iz provincialata

12 Iz naših samostanov

23 Iz naših misijonov

26 Odmevi

31 Iz naše preteklosti

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto L

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Matei Senteş, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Gospod govori v evangeliju: »Kdor se ne odpove vse-mu, kar ima, ne more biti moj učenec« (Lk 14,33). In: »Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil« (Mt 16,25). Tisti zapusti vse, kar ima, ter izgubi svoje telo in življenje, kdor samega sebe v pokorščini popolnoma izroči v roke svojega predstojnika. In resnična pokorščina postane vse, karkoli stori ali reče takega, o čemer ve, da ni proti predstojnikovi volji, če je dobro, kar dela. In če bi kdaj podrejeni videl kaj za svojo dušo boljšega in koristnejšega od tistega, kar ukazuje predstojnik, naj svoje poglede radovoljno žrtvuje Bogu; trudi naj se, da bo izpolnil, kar ukazuje predstojnik. To je resnična, v ljubezni utemeljena pokorščina: Bogu in bližnjemu daje, kar jima gre (FOpom 3,1–6).

Konec maja smo sklenili XVI. redni provincialni kapitelj, ki je bil namenjen preverjanju našega redovnega življenja in apostolata v preteklih štirih letih. Zapletenost posvečenega življenja se vedno bolj odraža tudi v naši provinci. Obstajajo znamenja življenja in smrti. Ob vsem tem smo si na provincialnem kapitlju upravičeno postavili vprašanje: Kakšna občestva so naša samostanska bratstva; kakšno občestvo je naša provinca? Lahko rečemo, da gre za živo občestvo? Živa redovna skupnost je znamenje pristne vere in veselo oznanilo za ta svet. Redovniško bratstvo je oznanilo, ki ga je moč otipati in živeti. Graditev živega bratskega življenja ni lahka naloga. Zahteva čas in odprtost do Njega, ki nam zagotavlja, da nam svoje milosti ne bo odtegnil. Videti v drugem duhovnega brata ustvarja edinost, ki presega krvne vezi. Dopolnjujemo se, zato potrebujemo drug drugega. Zato je potrebno več razmišljanja o tem, kje se lahko dopolnjujemo ne samo v posameznih samostanih, ampak tudi v provinci.

Vse to nas je vodilo k temu, da smo sprejeli štiriletni program province s takšno vsebino. Ne gre

samo za to, da je zapisan in bo izdan v knjižici. Želel bi, da bi se uresničevalo to, kar je bilo na provincialnem kapitlju kar nekajkrat poudarjeno: »Ta program moramo večkrat prebrati na samostanskih kapitljih, med meditacijo in ob drugih priložnostih. Tako ga bomo resnično osvojili in iz dneva v dan delali majhne korake, ki nas bodo vodili po poti stanovitnosti in svetosti.«

Frančiškovi bratje z vsemi tremi zaobljubami javno obljubimo, da želimo biti popolnoma svobodni za Kristusa. To pomeni, da se ne želimo vezati na kraje in ljudi; ne na materialne stvari ne na samostane in skupnost, kjer nam je morda lepo in prijetno; in končno želimo biti na razpolago predstojnikom, ki nas premeščajo. Vsaka premestitev naj bi v posvečeni osebi zbudila hvaležnost in izziv. Hvaležnost za dosedanje redovno skupnost in okolje, kjer smo imeli možnost živeti ter oznanjati evangelij. Lepo je, če odhajamo z zadovoljstvom, ker smo storili, kar je bilo v naši moči. Vse opustitve in morda napačna dejanja pa lahko izročimo Gospodu, ki je z nami neskončno usmiljen in nam daje novo priložnost.

Izziv. Tudi v nas, redovnikih, vedno obstaja hrepenenje po odkrivanju novega. Če tega ni, potem moramo resno razmisliti o svojem posvečenem življenju. Po premestitvi se posvečene osebe srečujemo z novimi izzivi, ki naj bi nas navdajali s precejšnjo radovednostjo: gre za novo redovno skupnost; za ljudi in odnose z njimi; za nova spoznanja; za razkrivanje še drugačnih pogledov na življenje ... Menim, da mora biti ena od bistvenih lastnosti posvečene osebe prav radovednost in iz nje izvirajoča sposobnost čudenja. Če in ko želimo odkrivati nove stvari, bomo vedno znova odkrivali, kako velika so še obzorja, ki jih ne poznamo in v katera se moramo dobesedno potopiti, jih vsrkati, okusiti, da bi dožive-

li, kako lepo in čudovito je posvečeno življenje, ki ga živimo.

V našem življenju naj bo globoka želja po novem; ta želja rojeva in že nosi v sebi upanje, da se bo to tudi uresničilo. Potreben je samo pogumen korak v nov začetek iskanja in odkrivanja sebe, bližnjih in Večnega. Takšna razpoložljivost bo s pomočjo Božje milosti obrodila bogate duhovne sadove.

Z veseljem in navdušenjem s sv. Frančiškom in vsemi svetimi našega serafinskega reda stopimo po

tej poti štiriletnega programa, ko praznujemo 50 let samostojne slovenske province. Vse vas, dragi bratje in sestre v Kristusu, ki prebirate naša Sporočila, pa vabim, da nas podpirate in spremljate s svojo vsakodnevno molitvijo, da bi napredovali v svetosti in bili stanovitni ter deležni Gospodovega blagoslova z novimi duhovnimi poklici.

Mir in dobro!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

III. seja prov. defnitorija

V provincialatu slovenske minoritske province na Ptuju je 28. aprila 2022 potekala III. redna seja provincialnega defnitorija.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Ernest Benko.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik II. redne seje prov. defnitorija.
3. Dokončali smo predlog štiriletnega programa province za obdobje 2022–2026 in pripravili predloge vsebin, o katerih bomo razpravljali.
4. Sprejet je bil predlog poteka drugega dela rednega prov. kapitlja. Kmalu boste dobili dnevni red, delovno gradivo in povabilo na zahvalno sveto mašo ob 50. obletnici slovenske minoritske province.
5. Prov. minister p. Milan Kos nas je seznanil s prošnjo p. Damjana Tikviča, ki jo je ta poslal generalnemu ministru p. Carlosu Trovarelliju, in sicer da želi izstopiti iz našega reda in vstopiti med škofijske duhovnike. Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl ga je pripravljen sprejeti. Provincialni defnitorij je sprejel naslednjo propozicijo: P. Damjanu Tikviču dajemo na podlagi njegove prošnje pozitivno mnenje. Tudi p. Janez Ferlež je oddal na provincialat prošnjo za izstop iz reda in vstop med škofijske duhovnike ljubljanske nadškofije. Ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore ga je pripravljen sprejeti. Provincialni defnitorij je sprejel naslednjo propozicijo: P. Janezu Ferležu dajemo na podlagi njegove prošnje pozitivno mnenje.
6. Provincialni defnitorij je sprejel predloge personalnih sprememb in služb ter dolžnosti po prov. kapitlju:

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla:

p. Milan Kos – gvardijan, p. Andrej Feguš – žpk moderator, p. Matei Senteş – žpk sod., p. Andrej Sotler – žpk sod., p. Slavko Stermšek – žpk Dornava, p. Janez Žurman – dhp, p. Janko Gašparič – dhp, p. Marijan Cafuta, p. Franc Meško, br. Franc Svetličič.

Minoritski samostan sv. Frančiška Piran:

p. Janez Šamperl – gvardijan, p. Roman Tkauč, p. Franc Murko.

Minoritski samostan sv. Vida:

br. Robert Horvat – gvardijan in voditelj doma duhovnih vaj pri Sveti Trojici, p. Klemen Slapšak – žpk upr. Videm pri Ptuju in Leskovec, p. Jože Petek – žpk Sveta Trojica, p. Tarzicij Kolenko dhp, p. Benjamin Mlakar dhp.

Minoritski samostan Matere Božje:

p. Marjan Vogrin – gvardijan, p. Danilo Holc – žpk in rektor bazilike, p. Emil Križan dhp.

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška:

p. Ernest Benko – gvardijan, p. Danijel Golavšek žpk Olimje in Podčetrtek ter Polje ob Sotli, p. Jože Lampret žpk sod. Olimje, br. Jože Strojin.

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja:

p. Vito Muhič – gvardijan, p. Martin Gašparič – žpk Sv. Peter, p. Vladimir Rufin Predikaka žpk upr. Bolniška župnija, p. Cristian Balint – kpl Bolniška župnija.

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega:

p. Anton Brinjovc – gvardijan in žpk Turnišče, p. Andrej Mohorčič – kpl, p. Janez Kurbus dhp.

Službe v provinci:

- p. Janez Šamperl – prefekt za vzgojo
- p. Anton Brinjovc in p. Ernest Benko – magistra postulata
- br. Robert Horvat – prov. delegat za duhovne poklice
- p. Cristian Balint – prov. asistent za M. I.
- p. Danilo Holc – predsednik Komisije za frančiškovski apostolat
- p. Marjan Vogrin – predsednik Komisije za gradnje in varstvo spomenikov

7. Razno:

Prov. minister p. Milan Kos je predstavil srečanje CEF-a. Hvala bratom v Olimju za lep bratski sprejem ter vsem, ki ste se udeležili srečanja na Ptujski Gori. Navzoči bratje in ponovinci so bili zelo zadovoljni.

p. Matei Senteş
prov. tajnik

XVI. PROVINCIALNI KAPITELJ SLOVENSKE MINORITSKE PROVINCE SV. JOŽEFA

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa je od 6. do 10. februarja 2022 in od 30. do 31. maja 2022 obhajala XVI. redni provincialni kapitelj v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju. Prvi del kapitlja je vodil generalni minister p. Carlos Alberto Trovarelli, navzoč je bil tudi generalni asistent za Srednjo Evropo, p. Igor Salmič

NOVO VODSTVO PROVINCE

P. MILAN KOS, provincialni minister

P. JANEZ ŠAMPERL, defnitor in vikar province

P. ERNEST BENKO, defnitor

P. TONI BRINJOVC, defnitor

P. MATEI SENTEŠ, defnitor in tajnik province

Na drugem delu XVI. rednega prov. kapitlja Slovenske minoritske province, od 30. do 31. maja 2022 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju, so bili na predlog provincialnega ministra za službe izvoljeni sledeči bratje:

P. MATEI SENTEŠ - ekonom province

Gvardijani:

P. MILAN KOS - Minoritski samostan sv. Petra in Pavla na Ptuju

P. JANEZ ŠAMPERL - Minoritski samostan sv. Frančiška v Piranu

BR. ROBERT HORVAT - Minoritski samostan sv. Vida na Vidmu pri Ptuju

P. MARJAN VOGRIN - Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori

P. ERNEST BENKO - Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška v Olimju

P. VITO MUHIČ - Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

P. TONI BRINJOVC - Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega v Turnišču

Vzgojitelji v postulatu:

P. TONI BRINJOVC

P. ERNEST BENKO

Izvoljeni so bili tudi:

P. JANEZ ŠAMPERL – prefekt za vzgojo in predsednik komisije za vzgojo

BR. ROBERT HORVAT – prov. delegat za duhovne poklice

P. CRISTIAN BALINT – prov. asistent za M. I.

P. DANILO HOLC – predsednik Komisije za frančiškovski apostolat

P. MARJAN VOGRIN – predsednik komisije za gradnje in varstvo spomenikov

ŠTIRILETNI NAČRT PROVINCE

Štiriletni načrt kapitlja ob 50-letnici naše province je sad provincialnega kapitlja, spodbud generalnega ministra in prispevkov vseh bratov, ki so pri njegovem nastajanju sodelovali pred prov. Kapituljem, med njim ter po njem. Poleg vsakoletnega skupnega in osebnega načrta so med brati vzniknile zamisli, želje in potrebe, ki bi jih morali sprejeti in ponotranjiti – vzeti za svoje in jih živeti vsako leto skozi vse štiriletno obdobje.

Te so:

- Življenje za duhovne poklice: vključuje celovito redovniško držo, molitev in pričevanje slehernega brata »tu in sedaj«.
- Kontemplativni dan: dan v mesecu, ki ga vsak samostan določi za celo leto vnaprej in je namenjen izključno bratskemu življenju in kontemplaciji.
- Delo z laiki, ki ni samo v tem, da bi nam olajšali pastoralno delo, ampak v tem, da bi naredili nove korake v smislu sinode – hodimo skupaj. To delo z laiki vključuje: iskanje, vključevanje in duhovno spremljanje primernih oseb za diakonsko službo, katehistov, organistov, izrednih delivcev obhajila, javnih molivcev (pogrebi), ministrantov, bralcev in drugih sodelavcev. To je tudi »posredno« delo za duhovne poklice.

Za vsako leto v štiriletju je predvideno posebno »zunanje znamenje«, ki naj brate spominja in opominja na sprejete sklepe in zaveze. Znamenje se nanaša na skupni in osebni načrt vsakega brata.

2022–2023

VODILO (formacija in duhovni poklici) (ob 800-letnici Potrjenega vodila)

»V imenu Gospodovem se začne življenje manjših bratov.« (2FVod 1)

ZUNANJE ZNAMENJE:

»Tabernakelj za Vodilo.« Vsaka skupnost določi kraj (kapela, obednica, skupna soba ...), kjer bo Vodilo – posebna izdaja – na vidnem mestu.

SKUPNI NAČRT:

- Poudarek na trajni in začetni formaciji skupnosti (duhovne vaje, prov. dnevi ...).
- Samostansko bratstvo določi kapiteljski dan, v katerem naj bo Vodilo osrednji »steber« sprejemanja, meditacije, molitve in kontemplacije.
- Priprava duhovnega kapitlja v letu 2023. Tema: duhovni poklici.

OSEBNI NAČRT:

- Nenehno si bom prizadeval zmanjšati razkorak med karizmo in realnostjo v svojem življenju.
- Odgovoren sem za svojo formacijo in tudi formacijo bratov. Redovništvo ni enkratna odločitev, temveč rast v globino: redne duhovne vaje, dnevi puščave ...
- Kaj naredim za duhovne poklice? Kako sveti moja luč pred ljudmi? Posebej pred tistimi, ki nosijo v sebi Božji klic?

SPODBUDE GENERALNEGA MINISTRA IN MISLI BRATOV:

Generalni minister:

»OD GLINENIH – MRTVIH OPEK PREITI K ŽIVIM KAMNOM.« Samostani so v glavnem obnovljeni – urejeni. Nastopil je čas za kvalitetno menjavo in pristop k duhovnemu – kontemplativnemu življenju.

Misli bratov:

- Kontemplativni dan preživimo z Vodilom tako, da ne gre mimo nas, ampak »skozi nas«. Vodilo berimo na nov način: Lectio Divina. To, kar sem začutil, spoznal, doživel ob razmišljanju, podelim z brati.
- Vodilo po podelitvi in duhovnih pogovorih aplicirajmo na današnji čas.
- Kontemplativni dan naj bo izvedljiv. To bo živo znamenje za svet. Bratov danes ni, ker imajo svoj dan za Gospoda.
- Potrudimo se za kakovostno redovno življenje. To pomeni čutiti drug drugega kot človeka in brata; čutiti, da sem del bratstva (nositi redovno obleko, udeleževati se provincijskih dogodkov, biti srečen redovnik ...).

2023 – 2024

STIGME (evangelij in duhovno življenje) (ob 800-letnici prejema stigem)

»Nihče ne more reči: Jezus je Gospod, razen v Svetem Duhu.« (1 Kor 12,3; FOpom 8,1)

ZUNANJE ZNAMENJE:

Vsaka samostanska skupnost postavi na posebnem vidnem mestu znamenje križa.

SKUPNI NAČRT:

- Ozavestiti evangelijske svete – naše zaobljube, ki so kot stigme; delajo nas podobne Kristusu.
- Graditi moč občestva, ki rojeva preroškost – svete navdihe, ki zajamejo vse brate in prinašajo »isto mišljenje«.
- Razločevanje, kako in kam vodi Sveti Duh našo provinco: novi načini, oblike ...

OSEBNI NAČRT:

- Frančišek je postal »drugi Kristus«. Kako postajam jaz podoben Kristusu?
- Aktualizacija uboštva.
- Moje življenje zaznamujejo zaobljube in ga želim postaviti na svetilnik.
- Sv. Frančišek pošilja brate po dva in dva. Vsak dan se bom trudil za skupno – sinodalno hojo v skupnosti in v Cerkvi.

SPODBUDE GENERALNEGA MINISTRA IN MISLI BRATOV:

Generalni minister:

»POSODOBITEV KARIZME – NE SAMO GLEDE PRETEKLOSTI, AMPAK GLEDE NA PRIHODNOST; PREROŠKOST.« Ne bojmo se okušati novih načinov življenja.

Misli bratov:

- Gospod se je z ranami dotaknil sv. Frančiška. Kako se jaz dotikam bližnjih bolnih in tistih, ki so na obrobju in potrebujejo pomoč?
- Čas nas kliče k uporabi medijev za širjenje Božjega kraljestva. Biti oznanjevalci našega življenja in dela (po vzoru p. Miha Drevenška).
- Samostan (kloster) je bil in naj zopet postane središče, zbirališče in vozlišče vseh bratov in naše širše družine (duhovnikov, OFS, mladine, pevcev, skupin ...).
- Nosimo habit »kot sončna očala«, samo ko je nujno, ali z njim pričujemo o svoji zaznamovanosti?

2024 – 2025

HVALNICA STVARSTVA (apostolat in bogoslužje)
(ob 800-letnici Sončne pesmi)

»Hvalite in poveljučite mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.« (FHs 15; prim. Apd 20,19)

ZUNANJE ZNAMENJE:

Na posebnem mestu je lepo obdelana gredica s cvetlicami.

SKUPNI NAČRT:

- Gospoda najlepše slavimo s svojim življenjem. Kakšen je naš odnos do svetih reči?
- Poglobiti svoj odnos do Božjih skrivnosti, do svetih in posvečenih stvari.
- Priprava izobraževanja o oblikovanju in obhajanju bogoslužja – liturgije.
- V apostolatu delujmo kot bratstvo.

OSEBNI NAČRT:

- Kako s svojim življenjem slavim Gospoda? Je moj apostolat hvalnica stvarstvu?
- Skrb za ekologijo ...
- Liturgija kot izraz lepote Božjega življenja.
- Tako bom živel, delal in oznanjal, da bom z besedo in zgledom ter pesmijo »slikal Sončno pesem« Bogu v čast, bratom v veselje in ljudem v blagor.

SPODBUDE GENERALNEGA MINISTRA IN MISLI BRATOV:

Generalni minister:

»OPUSTITI VARIACIJE NA ISTO TEMO« in začeti novo temo, povezano z našo tradicijo.

Misli bratov:

- Bogoslužje naj postane SREČAnje z Bogom, brati in sestrami.
- Skrbimo in negujmo vse, kar nam je dal Bog.
- Ponovno se srečajmo z materjo zemljo – samooskrba ...
- Ponovno začnimo delati z lastnimi rokami ... To bo spreminjalo tudi naš pogled. Sv. Frančišek je v odmiku začel drugače gledati na stvari – začel je pisati Sončno pesem.

2025 – 2026
TRANZITUS (preroškost in pričevanje)
(ob 800-letnici Frančiškovega tranzitusa)

»Ti si naše večno življenje, veliki in čudoviti Gospod, vsemogočni Bog, usmiljeni Odrešenik!« (FHBN 13)

ZUNANJE ZNAMENJE:

Sveča na vidnem mestu. Naj bo posebej izdelana – neke vrste velikonočna sveča.

SKUPNI NAČRT:

- Iščimo poti, po katerih bi lahko bili preroški ... Odprimo prostor za novo evangeljsko miselnost, nove navdihe, nove načine, novo ustvarjalnost ...
- Odprtost za novo. Dovolimo, da nekaj umre (preživete mrtve strukture brez duha), da bo lahko zraslo nekaj novega.

OSEBNI NAČRT:

- S čim najbolj pričujem, da verujem, da je Kristus vstal?
- Trudil se bom ohranjati svežino Frančiškove pričevalnosti.
- Kaj je tisto, kar mora umreti v meni, da bi nastal prostor za novo rast?
- Prizadeval si bom za ustvarjalni nemir.

SPODBUDE GENERALNEGA MINISTRA IN MISLI BRATOV:

Generalni minister:

»POŽIVITI UPANJE«, saj vendar verujemo v Boga. Če verujemo, potem imamo tudi upanje.

Misli bratov:

- Vsakega tretjega v mesecu – ob koncu dneva – bomo obhajali tranzitus v večni spomin na sv. Frančiška.
- Kakor sveča želimo tudi mi umirati in postajati podobni Kristusu, da bi živeli.
- Odnosimo luči na grobove naših bratov, ki so živeli pred nami (ni se vse začelo z nami – mi smo samo dediči).
- Bodimo sposobni odpustčati drug drugemu, da bomo lahko smrt sprejeli kot sestro.
- Drug drugemu bodimo opora, znamenje – le tako bomo pričevalni.

NEKATERI SKLEPI PROVINCIALNEGA KAPITLJA

1. Duhovni poklici – duhovni kapitelj

Sklep:

Provincialni minister s prov. definitorijem Slovenske minoritske province sv. Jožefa v letu 2023 pripravi duhovni kapitelj na temo: Duhovni poklici.

2. Komisija za frančiškovski apostolat – KOFRA

Sklep:

Prov. kapitelj ustanavlja Komisijo za frančiškovski apostolat in ukinja MINPS. Njena naloga je, da animira brate za frančiškovski apostolat.

Predsednika komisije izvoli redni prov. kapitelj. Sestavljajo jo: duhovni asistent za OFS, duhovni asistent za FRAMO in FO, prov. asistent za M. I., prov. animator za pravičnost, mir in varovanje stvarstva, prov. animator za župnijsko pastoralo, prov. animator za pastoralo bolnikov, romarjev in turistov, prov. animator za pospeševanje misijonske zavesti in prov. animator za Živi rožni venec.

3. Provincialni statuti

Sklep:

Potrjujemo dosedanje komisije za pripravo provincialnih statuten.

Provincialni minister s prov. definitorijem Slovenske minoritske province sv. Jožefa v letu 2024 pripravi izredni prov. kapitelj, ki bo potrdil provincialne statute.

4. Pravilnik o uporabi novih medijev

Sklep:

Provincialni kapitelj imenuje komisijo v sestavi: prov. minister p. Milan Kos, p. Andrej Feguš, p. Danijel Golavšek in p. Vito Muhič, ki bo do konca leta 2022 pripravila Pravilnik o uporabi novih medijev.

5. Zmanjšanje števila delegatov na provincialnem kapitlju

Sklep:

Na naslednjem rednem provincialnem kapitlju Slovenske minoritske province sv. Jožefa se število delegatov zmanjša na 12.

6. Prispevki za semenišče

Sklep:

Število mašnih intencij za potrebe Slovenske minoritske province sv. Jožefa ostaja nespremenjeno – pet intencij mesečno.

Vse župnije v naši oskrbi in tudi samostan brez župnije prispevajo za potrebe vzgojnih ustanov drugo kvatrno nabirko in še eno celotno nabirko v mesecu oktobru.

7. Naslednji redni provincialni kapitelj

Sklep:

Naslednji prov. kapitelj bo 2026 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Čeprav smo že stopili v poletne mesece, se bom nekoliko ozrl v spomladanski čas, ki je bil tokrat nekoliko drugačen, ali bolje rečeno, ponovno podoben času pred epidemijo.

Na velikonočne praznike smo se pripravljali v upanju, da jih bomo lahko ponovno obhajali ob navzočnosti vernikov. Tako se je tudi zgodilo. Že cvetna nedelja je v vseh treh župnijah k maši privabila veliko število vernikov, ki so k blagoslovu prinesli »presmece«. Na veliki četrtek smo k večerni sveti maši povabili prvoobhajance in njihove starše. Tako smo jim želeli na poseben način približati Jezusovo ustanovitev svete maše in posvetitev prvih duhovnikov – apostolov. Obred umivanja nog možem iz župnije nas je posebej spomnil na Jezusovo služenje apostolom ter vsem nam. Večer smo ob misli na Jezusov krvavi pot, ki ga je potil v vrtu Getsemani, sklenili z molitvijo za nove duhovne poklice. Pri obredih velikega petka so sodelovali birmanci z branjem poročila o Jezusovem trpljenju. Jezusova smrt na križu in položitev v grob sta nas vodila k češčenju Najsvetejšega pri božjem grobu. Velika sobota nas je vabila k molitvi in seveda brez blagoslova velikonočnih jedil si tega dneva ne moremo zamišljati. Dan smo sklenili s slovesno vigilijo in prejemanjem zakramentov nekaterih odraslih mož in žena. Slovesna aleluja pri božjem grobu in procesija sta povzdignili velikonočno jutro, ki je bilo polno veselja in sreče, da je Gospod vstal in da bomo tudi mi vstali v novo večno življenje.

Ponovno so zaživel tudi Viktorinovi večeri. V refektoriju je 8. aprila v okviru Viktorinovega ve-

čera potekala predstavitev monografije Resnično, močnejša od smrti je ljubezen, ki je posvečena pokojnemu minoritu p. Milanu Holcu ob njegovi 75. obletnici rojstva. Veliko število navzočih je napolnilo refektorij in tako izrazilo hvaležnost za življenje in delo našega pokojnega brata, za katerega lahko rečemo, da je bil znan Ptujčan.

V samostanu in na dvorišču je med 20. in 22. majem potekal festival Dobrote slovenskih kmetij. V nedeljo je bila tradicionalna sveta maša, ki jo je ob tem dogodku daroval provincial minoritske province p. Milan Kos. Slovenske dobrote so na Ptuj ponovno privabile veliko obiskovalcev.

V začetku maja smo obhajali tudi sveto mašo za gasilce in gasilke iz Spuhlje in Turnišča, v cerkvi sv. Leopolda pa za gasilce s Ptuja in Podvincev ter Kicarja. Ob godu sv. Florijana, ki je zavetnik gasilcev, so se gasilci prišli zahvalit za Božje varstvo v preteklem letu ter prosit za Božji blagoslov in varstvo pri opravih, ki jih čakajo v prihodnje. Po maši smo nadaljevali druženje s pogostitvijo.

V maju je v vseh treh župnijah prvič pristopilo k svetemu obhajilu lepo število prvoobhajancev. Na ta dogodek so se z veroukom, obiskom šmarnic in s tridnevnicco resno pripravljali skupaj s svojimi starši. Sledila je še birma, in sicer v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla. Zakrament birme je 66 birmancem podelil nadškof Alojzij Cvikel.

V teh dneh končujemo pastoralno leto, čeprav je pred nami še praznik sv. Antona Padovanskega,

telovska procesija po Ptuju, »minimisijon« pred misijonsko nedeljo, ki bo posvečena pokojnemu p. Mihi Drevenšku, ter zlata maša p. Janeza Žurmana, ki jo bomo obhajali na praznik apostolov Petra in Pavla v Kloštru. Veselimo se tudi oratorija, ki bo na Ptuj ponovno prinesel mladostno razigranost. O tem bomo lahko več pisali v naslednji številki Sporočil.

Želimo vam mirne počitniške dni in dobrodošli pri nas, če se boste potepali po Ptuju!

p. Milan Kos

Minoritski samostan sv. Frančiška

Pri nas je že vse v dopustniški »štimungu«. Vreme je lepo, sončno in morje je slano in že kar toplo, za nekatere skoraj preveč toplo. Mi smo tudi kar lepo zasedeni in žalostni, ker se bo s prvim avgustom vse spremenilo. Tudi jaz bom moral na shujševalno kuro, tako kot ostala sobrata, ki prideta, saj kuharice ni. Sam pa si znam malo skuhati, in kar znam, ni za mojo dieto. V takšni situaciji ste mnogi v provinci. Kar nam je uspelo narediti, vsi hvalijo. Končali smo parkirišče, ki je seveda veliko bolj udobno za parkiranje. Na parkirišču je tudi pitna voda, da nihče ne ostane žejen. Seveda smo tudi kivije dvignili v višave, da lahko parkirajo tudi kombiji, ki so malo višji. Spodnje dvorišče čaka na jesen, kjer se bo lahko tudi novi gvardijan izkazal, kaj vse zna; seveda so načrti že končani. Ko so bili dva dni malo večji nalivi, smo samo čakali, kdaj bodo pridrele prve hiše na naš vrt. Zid bo jeseni saniran – te obljube se vlečejo vsaj že štiri leta. Vsa Obala govori o čudovitih orglah v koprski stolnici. Ampak v vsej ponižnosti lahko povemo, da smo tudi naše orgle pri sv. Frančišku radikalno očistili, obnovili in sedaj še uglasili pod taktirko g. prof. Krečiča in orgelskega mojstra Kovača. Tako lahko sedaj že z vso gotovostjo zaigramo na njih, ne da bi zraven uhajali še kakšni drugi toni ali poltoni. Slovesno bodo naše orgle zapela na praznik sv. Antona.

Za tridnevnicu pred praznikom sv. Antona smo nagovarjali g. župnika Zorka iz Pirana, pa se nam je izmaknil. Tako smo domači bratje prevzeli to praznovanje, krona praznovanja, na sam praznik, pa bo obisk našega g. škofa Jurija.

Zgodil se je čudežni pojav. Na križnem hodniku, ki smo ga v času korone restavriral, so naši zimzeleni popolnoma porumeneli in smo že mislili, da je konec z njimi. Potem pa sem jim dodal neko posebno tekočino in so takoj zaživeli ter skoraj podivjali in pokazali svojo življenjsko moč. Enako se dogaja z oleandri. Ljudje (turisti) se kar ne morejo nagledati lepega križnega hodnika z bujnim zelenjem in cvetjem.

Na vse veselje (in nekaterim v žalost) pri nas ni nihče zbolel zaradi korone. Zakaj? Ker smo vsi vsako jutro pojedli lepo porcijo dornavskega »lūka« z bučnim oljem.

Za naslednja Sporočila bo več novosti in tudi še kakšno tarnanje. Mislim pa, da bodo padle tudi lepe bratske besede zahvale stari skupnosti. In kolikor slišimo, bo bodoče bratstvo še izboljšalo situacijo glede kuhinje in skupin ter duhovnega življenja skupnosti; ampak to je še vse v Božjih rokah.

Sedanje bratstvo v Piranu želi vsem bratom v provinci obilo blagoslova, razumevanja in lepih dopustov.

V imenu bratstva napisal p. Roman

Minoritski samostan sv. Vida

Pa se sliš', pa se sliš' od svet'ga Vida zvon. Najlepšo melodijo so zvonovi zapeli pri vstajenjski procesiji na veliko noč. Tako smo čutili vsi. Zvonovi zdaj zvonijo vsem, ki so redni nedeljniki in s katerimi se ob nedeljah srečujemo ob farnem oltarju. Po koroni se je število precej zmanjšalo. Hvala Bogu, da se je afera med cepilci in anticepilci nekoliko poglobila. Bilo pa je veliko nestrpnosti.

Nič ni bilo slišati, da bi zvonovi koga motili, za bitje ure pa je večina tudi hvaležna, saj so mnogi ure nadomestili s pametnimi telefoni. Zvonovi vabijo,

vendar ne dosežejo tistih, ki so se v času korone tako oddaljili, da so izgubili stik z Bogom in se uvrstili med speče kristjane.

Samostansko življenje teče po ustaljenem redu, kot smo navajeni reči. P. Klemen poleg verouka in drugih pastoralnih dejavnosti vsak dan nekaj vrta. Zdaj je že kaj videti. Nove pridobitve imamo tudi v Frančiškovem parku. Veliko dela je s košnjo, zmanjšali smo tudi vrt. Pridne ženske pomagajo skopati vrt, ena ali dve pa potem skrbita, da trava ne preraste vsega vloženega truda. Za »božjo lekarno« pa skrbi druga skupina »društva žena«. V sredini te »božje lekarne« naj bi postavili kip sv. Frančiška.

Naše pastoralno delo je v polnem teku. Verouk je dobro obiskan tudi zaradi dobrega sodelovanja s šolo, saj imajo višji razredi med poukom proste ure in te ure izkoristijo za verouk. Tudi jutranje ure so najboljše za verouk. Problem so nedeljske maše. Le prvoobhajanci so reševali situacijo. Enako tudi pri šmarnicah. A vsak trud se izplača, saj so se naučili sodelovati pri maši. Letos smo imeli na Vidmu 25 prvoobhajancev, na Selah devet in v Leskovcu osem. Vse župnijske skupine lepo delujejo in tudi sodelujejo. Vse skupine so bile vključene tudi v sinodalno dogajanje. Le zakonskim skupinam bo sčasoma treba dodati kaj mladostnega, jih pomladiti.

Kaj se dogaja pri nas v juniju?

- Srečanje ostarelih imamo vsako leto na binkošti. Čeprav smo imeli problem z vabili, se je srečanja udeležilo pribl. 100 ostarelih. Bili so zelo zadovoljni in srečni.

- Misijonsko in Antonovo tridnevniko smo združili. Prvi dan tridnevniko smo gostili misijonarko s. Hermino Nemšak. Drugi dan tridnevniko, na Vidovo nedeljo, je bil med nami misijonar nadškof p. dr. Martin Kmetec. Na antonovo pa nas je duhovno bogatil p. Ernest Benko, ki nam je blagoslovil lilije.

- V soboto, 18. junija, je pri nas srečanje misijonarjev, ki so doma. Pri nas imajo celodnevno srečanje in na koncu piknik.

- Koncert – Mihov glasbeni večer pod velikim šotom bo 18. junija ob 19. uri. Sodelovali bodo Janez Ferlež, Antonio Tkalec, otroško-mladinski pevski

zbor od Sv. Marka, s. Cvetka Muzek in domačin Robert Butolen.

- Deseta obletnica smrti p. Miha Drevenška bo 19. junija ob 16. uri. Slovesno mašo bo vodil nadškof Alojzij Cvikel. Pojejo združeni pevski zbori dekanij Ptuj in Zavrč, somaševal pa bo nadškof p. Martin Kmetec.

- Junija še ni konec. Na zadnjo junijsko nedeljo bomo pri Sv. Janžu. Mašo bo vodil »eksprovincial« p. Slavko Stermšek.

- Od 4. do 8. julija bomo imeli oratorij.

Toliko, da vam povem, da na Vidmu ni dolgčas. Tudi pod brajdami je lepo. Če pridete, si bomo vzeli čas za kakšno besedo, špricar, imamo pa tudi desko in nož.

Lep pozdrav z Vidma!

p. Tarzicij in patri

Minoritski samostan Svete Trojice

Dragi bratje in ostali, ki spremljate dogajanje iz naših logov; zadnje čase pri nas močno vre ... Pa ne vino v sodih, to je že davno odvrelo.

Vre novica, da tokrat pa patri zares gredo in zapuščajo samostan, prelepo trojiško utrdbo, ki so jo, kot vedo ljudje povedati, »obnovili z velikimi sredstvi«. In njih odmev je (da ne veš, ali jim je bolj hudo za hišo ali za nas, brate): »A ni škoda, pa tako lepo ste 'porihitali' samostan?« Treba je priznati, da so morda to nekoliko nerodno oblikovane besede, a res je mnogo ljudi, ki jim ni vseeno, kako bo po prvem avgustu. In ti so z zanimanjem prišli na skupno srečanje župnijskega pastoralnega in gospodarskega sveta, na katerem je bil gost provincialni minister p. Milan Kos. Ampak do tja z odmevi še pridemo. Vmes je še veliki teden, cel velikonočni čas in »praznik na praznik«.

Ob veliki noči smo letos po dveh letih »koronske klavzure« znova slovesno, s petjem in godbo na pihala, pospremili Vstalega Zveličarja, »ki je Luč od Luči«, ko je zapuščal »teman in hladen grob« ter

stopal na svetlo po haloških poteh.

Naslednji dan smo šli bratje v Emavs – na samostanski izlet. Po daljšem načrtovanju in usklajevanju smo po poti preko Ptujске Gore in obiska Marije Zavetnice poromali do pokopališča Šterntal in se tam poklonili spominu »na Kajnov greh«, ki so ga v tamkajšnjem gozdu zagrešili bratje nad brati. »Po poti smo se pogovarjali, kaj vse se je zgodilo ondi tiste dni.« Sledilo je emavško kosilo za tri, pri katerem smo si med seboj podelili in razlomili kruh življenja, nato pa se obogatili z izkušnjo skupne mize vrnili domov.

Mesec maj je bil letos obarvan s šmarnicami in s pripravo osmih prvoobhajancev in 22 birmancev na za njih velik dogodek. Pri šmarnicah smo se zbirali od ponedeljka do petka, skupaj prepevali, prisluhnili pismom iz misijonov, molili litanije Matere Božje, prvoobhajance ogrevali za ministriranje ... Ministranti – birmanci in prvoobhajanci so namreč sklenili zavezo, da bodo drug drugemu ministrirali na prazničnem dogodku. Prvo sveto obhajilo smo tako obhajali na zadnjo majsko nedeljo, birmo pa na prvo soboto v juniju.

Birmi v juniju so sledila ostala praznovanja, ki so pomladanska stalnica v naši župniji: najprej praznik binkošti (žegnanje pri Sv. Duhu – »duhovsko« žegnanje), naš gost je bil g. Primož Lorbek, ki je farane lepo nagovoril in se nato z nami še nekoliko zadržal ob druženju. Ob tej priložnosti smo blagoslovili nov ambon, ki je dar ene izmed tamkajšnjih družin in ga je izdelal mojster Franci Cep.

Najbolj slovesno pa smo, kot se za našo faro, samostan in dom duhovnih vaj, ki nosijo ime po najvišji inštanci – Sveti Trojici, spodobi, obhajali trojiško žegnanje. To je bil velik praznik, ki sta ga s petjem obogatila godba ter domači zbor in zbor Laudamus iz Maribora pod taktirko prof. Maksa Feguša. Praznovali smo s p. Janezom Žurmanom, »v molitvi in v služenju Gospodu, posebej v delitvi zakramenta svete spovedi izkušnim duhovnikom«, našim rojakom in letošnjim zlatomašnikom. Mašo je vodil sam zlatomašnik, slovesni

pridigar pa je bil provincialni minister p. Milan Kos. Ob uvodu v mašo smo lahko prisluhnili kratkemu preseku bogate zgodovine naše župnije v zadnjih 123 letih, v kateri je vzkliklo devet duhovnikov, izmed katerih je še sedaj večina živih, tudi naš zlatomašnik. Po maši, procesiji in blagoslovu na štiri strani neba smo zapeli zahvalno pesem, nato pa vse navzoče povabili k druženju ob dobrotah: domačem kruhu, haloški rujni kapljici in domačem pecivu, kar so pripravile in postregle žene iz Društva podeželskih žena.

Naj se pred koncem pisanja vrnem nazaj k »zaskrbljenim« možem in ženam trojiške fare. V mesecu maju nas je na skupnem srečanju ŽPS in ŽGS obiskal provincialni minister p. Milan in zastopnikom župnije predstavil, kaj pomenijo v praksi sklepi zadnjega izrednega provincialnega kapitlja, ki je sprejel odločitev o zaprtju samostana Svete Trojice v Halozah. Faranom je zagotovil, da bo z naše strani za njih poskrbljeno, da bo župnija imela svojega župnika, da pa ne bo več, kot je bilo. Najprej je orisal stanje v Cerkvi in naši redovni družini, nato pa jih je povabil k molitvi in delu za nove duhovne poklice, da bi samostan, ki ga letos zapiramo, zmogli ob povečanju števila bratov kmalu znova odpreti ... Povabil jih je, naj v duhu sinode, ki jo obhaja Cerkev, prevzamejo del bremena v skrbi za življenje župnije. Dejal je: »Pater bo prihajal med vas, pripravljaj na prejem in delil zakramente, poskrbel za verouk in vse, kar je njegova naloga. Marsikaj, predvsem skrb za cerkve in ostale dobrine, ki jih premore župnija, pa boste

morali prevzeti župljani.« Podobno misel je ponovil tudi ob sklepu praznovanja zlate maše, ko je v vzdušju hvaležnosti za dar devetih duhovnikov, ki jih je Cerkev in našemu redu dala trojiška župnija v 99 letih (med letoma 1899 in 1998), znova povabil k molitvi in delu za nove duhovne poklice. Po maši je bilo med drugimi odzivi moč slišati iz ust ene izmed članic ŽPS željo in namen, da sledijo povabilu p. Milana: »Potrebno bo nekaj ukreniti. Morali bomo stopiti skupaj, pa če nas bo deset, nas bo pa deset.« Bog daj, da bi jih bilo pri vsaki cerkvi deset, ki bodo prevzeli skrb in se spodbujali. Kajti prav majhne in žive skupine bodo lahko pogonale kri in (po)vrnile življenje v telo Cerkve, tako na Slovenskem kot po Halozah.

Dragi bratje in vsi, ki to berete, naj zaključim z voščilom in povabilom. Ob prazniku prvakov apostolov svetih Patra in Pavla vam, zaenkrat še trojiški bratje, voščimo in želimo veselja ob zavesti izvoljenosti, poklicanosti, poslanosti in zvestobe ob oranju na Gospodovi njivi ter ob obrezovanju v njegovem vinogradu. Ko se letos v naši župniji veselimo že tretjega zlatomašnika v petih letih, ne pozabimo moliti tudi za naš podmladek, da bi se čez četrto in pol stoletja lahko znova veselili. V zlato in srebrni barvi. Še prej pa naj se sliši pesem »v beli barvi« ob posvečenju: »Novomašnik, bod' pozdravljen ...«

Vse bralce naših Sporočil vabim in prosim za molitveni spomin in kakšno dobro besedo za nas, brate pred Bogom in ljudmi. Kajti če boste imeli o nas kaj lepega povedati, nas boste s tem spodbujali, da bomo takšni tudi »stali in o(b)stali«.

p. Andrej M. Sotler

Minoritski samostan Matere Božje

*»Življenje novo se budi,
brsti zelenje, cvet dehti. Aleluja!
In ptičke pevke žvrgole,
se vesele, Boga slave. Aleluja!«*

Letošnje postno prebujanje iz koronske utesnjenosti, posebej pa praznovanje velike noči je prebudilo novo življenje. Romarski utrip se na Gori milosti iz dneva v dan krepi. Za razliko od posameznikov in družin se postopoma vračajo organizirane skupine romarjev, turistov ter vse sorte obiskovalcev. Knjiga vtisov beleži najrazličnejše zapise: prošnje, zahvale, doživetja, vtise o lepoti bazilike in kraja. Hvala Bogu in Mariji Zavetnici!

V primerjavi z lanskimi šmarnicami se letos ne moremo pohvaliti z večjo udeležbo. Pač ni bilo birme, tudi prvoobhajancev je bilo samo pet. Povprečno za zbor »apostolov« jih je prihajalo, tudi kak oče in mama; vzdušje pa je bilo prijetno domače. Otroci so z zanimanjem poslušali afriške izkušnje otrok (drugačno plat življenja), kakor jih je prikazala avtorica Špela Pahor. Ko je bila pobožnost brez maše, smo se pogovarjali, nasmejali; veliko smo prepevali, posebej litanije po asiškem napevu so prirasle k srcu. Svoje veselje in glasove so šmarničarji in otroški pevski zbor združili na Marijafestu, ki je bil 14. maja. Letošnji, šestnajsti, je bil poseben. Leta 2020 je bilo domala vse pripravljeno zanj, a ga je bilo treba zaradi epidemije odpovedati. Tudi lani ga zaradi istih razlogov nismo organizirali. Zato pa je bilo letos razlogov za čiščenje, zahvalo in priprošnjo toliko več. Posebej je odmevala prošnja, da nas Bog po priprošnji Božje Matere obvaruje vsega hudega. Praznovanje prvega svetega obhajila je bilo slovesno, četudi z malo prvoobhajanci, petimi fanti. Skupaj z otroškim zborom so navdušeno prepevali. V praksi je, da v pripravi na prvo obhajilo vsak prvoobhajalec napiše pismo Jezusu. Eden izmed njih, ministrant, je med drugim pisal: »Zelo sem bil vesel, a hkrati preplašen, ko sem lani pri šmarnicah zaslišal tvoj glas, da me kličeš med ministrante. Vabila sem se razveselil. Upam, da te s tem razveseljujem. Vem, da sva postala še večja prijatelja. Prosim te, da mi pomagaš, da se najino prijateljstvo še bolj okrepi. Še posebej od današnjega dne, ko vstopaš v moje srce. Obljubim ti, da bom vzorno sodeloval, ko me boš poklical.«

Tradicionalno ločko romanje na 7. velikonočno

nedeljo je pri deseti maši napolnilo baziliko. To je tudi uradni začetek romarske sezone. Najbolj koražni Ločani se podajo na pot peš, torej sredi noči, drugi s kolesi, mopedi. Pri ločkem križu na Vrhah (ob cesti Ptujška Gora–Majšperk), katerega letnica datira v čas prenehanja kuge 1758, jim pridemo naproti z blagoslovom, nato pa skupaj romamo v baziliko k sveti maši. Popoldansko romarsko mašo je z ubranim petjem bogatil moški pevski zbor Obrtnik Slovenska Bistrica. Romarski utrip resnično potrjuje zgornje verze: »Življenje novo se budi ... in ptičke pevke žvrgole.«

Romamo pa tudi domači farani. V soboto, 28. maja, smo poromali na drugo goro, na Dolenjsko, na Goro nad Sodražico, k božji služabnici Magdalen Gornik. Razgledov lepe dolenjske pokrajine res nismo užili, a smo bili ob »gorski Lenčki« deložni mističnih razgledov, za mnoge novih obzorij verovanja. Po romarskem kosilu kuharice Magde je sledil ogled rokodelskega centra suhe robe in lončarstva v Ribnici ter znamenite župnijske cerkve. Po romarskih večernicah v Novi Štifti smo se vrnili na našo Goro.

Praznovanje 50. obletnice province v baziliki Marije Zavetnice na praznik obiskanja Device Marije (31. maja) je znamenje upanja. Ob Mariji smemo upati, da nas preizkušnje, ki jih doživljamo, prečiščujejo ter utrjujejo na poti za Gospodom, ki nas je poklical.

Zadnji dogodek, mimo katerega ne moremo, je misija p. Vita Muhiča (zaenkrat še člana naše skupnosti) na Slovaško. Tudi nanj kličemo Božje in Marijino varstvo.

Stolpna ura na zvoniku bazilike po več desetletjih ponovno kaže in bije.

Gorski bratje

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Spoštovani bratje minoriti in vsi, ki boste brali te vrstice, lep poletni pozdrav iz olimskega samostana. Na kratko vam bomo predstavili naše delo in življenje v velikonočnem času.

Veliki teden Kristusovega trpljenja, smrti in vstajenja je bil v Olimju zaznamovan s čudovitimi postnimi jaslicami, ki smo jih letos postavili v stari lekarni. Tako so si obiskovalci poleg lepot lekarne ogledovali tudi postne jaslice in si živo predstavljali zadnje dneve Jezusovega življenja na zemlji. Na cvetni petek so bili naši patri ves dan dežurni v spovednici in pripravljeni romarjem pomagati pri postni pripravi na veliko noč v dobri spovedi. Zaradi tega smo dali popraviti tudi električni zvonec na hodniku pred pisarno, ki nas opozori, če kdo želi opraviti sveto spoved.

Veliki teden je bil letos še posebej tragičen in žalosten zaradi boja Ukrajine z okupatorjem iz Rusije. Nič ne moremo vedeti, kako se bo ta vojna končala. Tudi v naši župniji imamo že nekaj beguncev, mamic z otroki. Naša Karitas skrbi zanje.

Sveto tridnevje je bilo zelo drugačno od prejšnjih let, saj naši patri duhovno oskrbujejo kar tri župnije. Namen p. Ernesta je, da bi vse tri župnije zadihale kot ena družina in začutile, da je vsak od nas dolžan, posebej v času sinode 2021–2023, da aktivno

sodeluje pri župnijskem delu in življenju. Največji krščanski praznik, Gospodovo vstajenje, smo v vseh treh župnijah začeli z vstajensko procesijo: v Olimju ob 6.30, v Podčetrtku ob 7. uri in v Polju ob Sotli ob 8.45.

Narava se je za velikonočne praznike odela v čudovito praznično oblačilo, vse okrog nas je cvetelo in dehtelo. Vsa pomladna narava je brez besed bogato oznanjala: Kristus je vstal in živi. Vstanimo iz grehov in vsega slabega tudi mi!

Največ pastoralnega dela imamo sedaj s krsti. Javljajo se tudi mladi pari, ki bi se radi letos poročili v naši cerkvi. Virus korone se je umiril in mlade družine so spet odprte za novo življenje. Te dni smo krstili deklico naših sosedov, ki imajo v lasti posestvo Jelenov greben. Velikonočnice so se na našem vrtu pred velikonočnim praznikom zelo razcvetele, tudi druge cvetlice veselo oznanjajo Kristusovo zmago nad grehom in smrtjo. V deželi je razkošna pomlad. Za velikonočne praznike nam je na pomoč pri bogoslužju in obredih velikega tedna iz Ljubljane prišel pomagat p. Franc Murko, ki dobro pozna našo župnijo.

Samostan oziroma olimski grad ima zelo veliko oken in na vsako okno smo v tednu po veliki noči postavili cvetoče rože, pelargonije. Nekoliko smo pohiteli, ker so imeli prav danes srečanje v našem samostanu in romarskem domu patri iz različnih samostanov v Srednji Evropi. Iz hrvaške province so skupaj z njihovimi patri prišli tudi bogoslovci. Sicer je bil to deževen in mrzel dan, a upamo, da se naše rožice ne bodo »prehladile« v tem še zelo zimskem vremenu.

Srečanje minoritskih provincialov Srednje Evrope se je v petek, 22. aprila, iz Olimja preselilo na Ptujsko Goro in Ptuj. Dan prej je bilo izvoljeno novo vodstvo. P. Milan Kos je postal predsednik, p. Miljenko Hontič podpredsednik, tajništvo pa bo prevzel p. Andreas Murk iz Nemčije. Na srečanju so sodelovali tudi kustos avstrijsko-švicarske province p. Dariusz Zajac, delegat krakovske province v Nemčiji p. Stanislaw Slawinski, delegat varšavske province v Nemčiji p. Andrzej Iwanicki, predstav-

nik romunske province p. Vasile Dior, generalni vicetajnik za vzgojo iz Rima p. Maximilian Sembiring, p. Stjepan Brčina, delegat CEF-a za vzgojo in vzgojitelj iz Zagreba, p. Slavko Stermšek, vzgojitelj iz Ljubljane, p. Markus Scholz, diakon iz Nemčije, in generalni asistent CEF-a p. Igor Salmič. Z njimi je bilo tudi pet bogoslovcev in postulantov iz Hrvaške.

Bela nedelja, 24. april 2022, nedelja Božjega usmiljenja, je vsem, ki nam je kaj do svobodne, demokratične in tudi krščanske Slovenije, prinesla veliko žalost. Imeli smo volitve v državni zbor in z veliko prednostjo je zmagala leva opcija, torej naslednica Zveze komunistov. Že po prvih dejanjih novih zmagovalcev volitev se vidi, da bomo katoličani spet preizkušani. Pa vendar, romarji se letos spet vračajo v naš kraj, kjer stoji Marijina cerkev s starodavnim gradom patrov pavlincev. Tako smo v sredo, 27. aprila, sprejeli avtobus romarjev iz župnije Suha pri Škofji Loki ter njihovega župnika Branka Potočnika.

V najlepšem mesecu leta, v Marijinem mesecu majniku, smo se spet srečevali s šmarnicami pri Mariji, kraljici Slovencev, ki nas nikoli še ni razočarala in nas tudi sedaj, ko smo slovenski kristjani spet pred težko preizkušnjo, ne bo pustila samih. Letos smo se zopet brez strahu zaradi koronavirusa zbirali pri bogoslužju in prihajali k šmarnični pobožnosti. V naših treh župnijah smo brali različne šmarnice, ki so bile na voljo. Za otroke smo izbrali šmarnice z naslovom Dva velikana in še večja mamica, ki jih

je izdala založba Salve. Za odrasle so bile šmarnice v Olimju, te je napisal stiški menih p. Branko Petauer; popeljale so nas na različne Marijine božje poti doma in po svetu. Prepričan sem, da smo od Marije, kraljice Slovencev, zagotovo pridobili obilo milosti. Zdi se nam pomembno, da naša beseda pride tudi med obrobne in oddaljene, ki živijo med nami. Še posebej v času sinode. Zato z veseljem prevzemamo dolžnost, da vsak mesec znova v dvojce občinskih glasil napišemo duhovno misel, ki naj nagovarja tudi tiste, ki z nami skupaj stopajo po čerih življenja in jim lahko naša beseda pomaga ostati na pravi poti. V teh dneh je lepo pogledati okolico našega samostana in cerkve. Patri s pomočjo skrbne in zelo zavzete vrtnarice Magde skrbimo, da je vse tako, kot mora biti. Turisti in romarji se vračajo in občudujejo naš zeliščni vrt pred samostanom, pod čebelnjakom in vse do mostička, ki pelje naprej v breg proti čokoladnici, ki je te dni prav tako odprla svoja vrata. A tudi naše veroučne učilnice so bile vse leto odprte za duhovni napredek naših veroučencev. Večino veroučnih ur je imel p. Danijel, birmance pa je spremljal p. Ernest. Najmlajše, tako predšolske kot prvošolske skupine, pa je letos učila gospa Metka, naša katehistinja. P. Ernest je bil 5. maja na škofiji na srečanju zastopnikov s škofom. Spregovorili so tudi o novem romarskem središču za škofijo Celje. Škof je skupaj s svetovalci predlagal kar našo romarsko cerkev Marije Vnebovzete v Olimju. P. Ernest je predlog prenesel provincialu p. Milanu Kosu.

V nedeljo, 15. maja, smo imeli v župniji veliko pastoralnega dela. Pri Devici Mariji na Pesku so imeli svoje bogoslužje gasilci iz dveh gasilskih društev, Imenega in Podčetrtek, v Olimju pa se je zbralo k blagoslovu motorjev in mopedov preko 200 motoristov, ki so se udeležili blagoslova, ki ga je tokrat imel kar br. Jože. Motoriste je prišel pozdravit in nagovoriti tudi naš župan Peter Misja. Sestra Štefka pa je za konec tedna pripeljala v romarski dom deset mož in žena, ki so tri dni molili za nove duhovne poklice v naši škofiji in domovini.

V maju smo v vseh treh župnijah uvedli še eno

novost. V župnišču v Podčetrtku sta p. Danijel ter naš faran, član ŽPS in voditelj zakonske skupine g. Marjan Čater zbrala na prvem srečanju naše mlade iz vseh treh župnij. Pred cerkvijo so za prvo veroučno srečanje posadili tudi drevo, ki jih bo spominjalo, da morajo rasti v dobrem in obroditi bogate sadove v življenju.

Gospodov vnebohod je v Olimje prinesel čudovit sončen dan in upanje, da se bo jutranje in večerne svete maše udeležilo veliko faranov in morda tudi drugih romarjev in turistov. Življenje se v našo pomladno Slovenijo sicer vrača, a žal zelo počasi. V naši zeliščni lekarni se ves dan izmenjujemo bratje pri delu za zdravje bolnikov in s tem opravljamo najlepše delo telesnega in duhovnega usmiljenja. Predvsem ob koncu tedna se vidi, da je korona pozabljena, ljudje se spet množično zbirajo in priateljujejo. Dnevno so najavljene različne skupine turistov, ki želijo, da jim razkažemo naše znamenitosti. Tudi zadnjo soboto in nedeljo v mesecu maju, ko je bilo okrog nas vse v cvetju, so Olimje napolnili turisti iz vse Slovenije, pa tudi iz Hrvaške in sosednjih dežel. To so predvsem mlade družine, ki si z veseljem ogledujejo izredno lepo urejen vrt, trato ter vso okolico cerkve in samostana. Otroci pa se ne morejo načuditi ribam v našem ribniku. Veseli nas, da mnogi stopijo tudi v cerkev in skupaj z otroki molijo.

Praznik prvega svetega obhajila smo letos za župniji Podčetrtek in Olimje prvič obhajali skupaj. Otroci

so se zbrali na dvorišču našega samostana in skupaj s svojimi starši, ministranti in p. Danijelom odšli v sprevedu v cerkev Marije Vnebovzete v Olimju.

Pri nas je vedno kaj novega in tako smo zadnji teden meseca maja dobili novo cestno osvetlitev. Delavci komunalnega podjetja so zamenjali naše cestne svetilke z novimi in tudi na ta način polepšali naš kraj.

V zadnjih dneh meseca maja sta p. Ernest in p. Jože odšla na Ptuj na drugi del provincialnega kapitlja, ki se je zaključil na Ptujski Gori s slovesnim somaševanjem vseh patrov in z zahvalo Bogu in Materi Božji za 50-letnico samostojnosti slovenske minoritske province.

Praznik Svetega Duha smo praznovali na začetku meseca junija. Najprej je bila sveta birma v župniji Polje ob Sotli, kjer je podelil zakrament Svetega Duha tamkajšnjim otrokom upokojeni celjski škof Stanko Lipovšek. Birmovalec v cerkvi sv. Lovrenca v Podčetrtku pa je bil za župniji Olimje in Podčetrtek g. dekan Damjan Ratajc, župnik iz Šmarja

pri Jelšah.

Pred nami so počitniški meseci, ki bodo najprej v znamenju duhovnih vaj za naše brate in patre v romarskem domu v Olimju. Konec junija pa bo v Olimju srečanje vseh duhovnikov iz celjske škofije. Vse to naj pripomore nam in vam, da bomo polni Duha, ki je Jezusov dar, še naprej vsak po svojih močeh in zmožnostih delali za rast Božjega kraljestva med nami. Vsem sobratom želimo lepe in osrečujoče počitniške dni.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Naše poročilo nadaljujemo tam, kjer smo končali zadnje poročanje. Provincialni minister p. Milan Kos se je že dvakrat oglašil glede možnih premostitev. V začetku pogovorov ni bilo vse gotovo, kaj se zna zgoditi. Sedaj, v mesecu juniju, je že vse jasno. Dva brata ostaneta v Ljubljani, dva pa odideta v drugi dve skupnosti. Za novega gvardijana je bil izvoljen vojaški kaplan p. Vito Muhič, ki se je že skoraj preselil, saj je v mesecu juniju odšel na vojaško misijo na Slovaško. P. Slavko Stermšek, dosedanji gvardijan v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja, se seli v najstarejši minoritski samostan na Ptuj, od koder bo upravljal župnijo sv. Doroteje v Dornavi. Župnik pri Sv. Petru v Ljubljani p. Cristian Balint bo postal bolniški kaplan v župniji sv. Križa v Ljubljani. Na njegovo mesto bo prišel p. Martin Gašparič, ki je bil do sedaj rektor in župnik župnije na Ptujski Gori. P. Franc Murko, ki je bil sedaj bolniški župnik v Ljubljani, odide v samostan sv. Frančiška Asiškega v Piran. Njegovo mesto pa bo zasedel p. Vladimir Rufin Predikaka, ki je bil do sedaj kaplan v bolniški župniji. Te spremembe se bodo zgodile 1. avgusta 2022.

Velikonočne praznike smo letos po dolgem času praznovali »normalno«. S spovedovanjem in maševanjem smo pomagali našemu sobratu p. Janezu Ferležu v hribovskih župnijah. Še vedno redno

mašujemo pri sestrach klarisah v Dolnicah (župnija Podutik) in nudimo duhovno asistenco OFS v Sostrem.

Kako bo naprej, bo odločila nova skupnost bratov. V mesecu maju smo vsak dan obhajali šmarnično pobožnost z izpostavitvijo Najsvetejšega, litanijami in evharističnim blagoslovom. Prvo sveto obhajilo je bilo 15. maja, zaključek veroučnega leta pa na binokosti, 5. junija 2022, ob 9. uri. V bolniški župniji ni bilo posebnih slovesnosti. Mašuje se izključno za zdravstveno osebje. Verniki od drugod še niso zaželeni.

Zadnji samostanski kapitelj v tej zasedbi smo obhajali v četrtek, 2. junija 2022, ob 9. uri dopoldne. Sklenili smo, da bomo izvedli tudi izlet, in sicer 14. julija tega leta nekje v bližini Polhovega Gradca.

Naš nekdanji postulant Benjamin Ostroško je 7. junija 2022 srečno opravil maturo. Obiskal nas je s primernim darilom. Razmišlja o nadaljnjem študiju v smeri medicine. Želimo mu vse dobro.

To bi bilo vse iz Ljubljane. Na sliki lahko vidite, kako lepo raste zeleno ozadje ob glavi sv. Maksimilijana Kolbeja na našem dvorišču.

Bratje iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Dobra duhovna priprava in vsakodnevna razpoložljivost obeh patrov za sveto spoved je obrodila sadove. Za veliko noč je bilo pri svetih mašah zelo veliko ljudi; vstajenjska procesija je bila dolga 1500 metrov.

Na belo nedeljo je bila ob 10.30 sveta maša za zakonce jubilate. Nabralo se je 75 parov, ki obhajajo obletnice sklenitve svetega zakona. Na god svetega Marka imamo pri nas posebno procesijo za blagoslov polj, vrtov, vinogradov in gozdov. Pred birmo je bila škofova kanonična vizitacija v župniji, srečanje z župnijskim pastoralnim svetom, ključarji in zvečer še 'skušnja' birmancev. Škof je skupnost spodbudil k ureditvi zunanjega liturgičnega prostora. Izpostaviti moramo zelo lepo udeležbo staršev birmancev, ki so temeljito očistili svetišče ter uredili, očistili, pokosili okolico, da je bilo pripravljeno za birmo. Vsega skupaj je bilo okrog 100 staršev. Birma je bila 30. aprila 2022 ob 11.00. Zakrament je prejel 65 birmancev, birmoval je g. škof Peter Štumpf.

Mesec maj je zaznamovan s šmarnicami, ki so potekale po vseh vaseh, tudi v Turnišču, tokrat v kapeli sv. Antona, kar se je izkazalo za zelo dobro odločitev, saj je bilo veliko več otrok kot prejšnja leta, ko so bile šmarnice pri sveti maši v župnijski cerkvi.

Po dveh letih premora smo 1. maja 2022 začeli s prošenji (žegnanje). Prvo prošenje je bilo v Brezovici. Sveta maša je bila tam ob 7.00 in 10.30, v župnijski cerkvi pa samo ob 9. uri. Letos je vodil prošenje p. Andrej.

V prvi tretjini maja smo dobili nove klopi s klečalniki za našo samostansko kapelo. Tako prostor dobiva pravo podobo redovne kapele. Arhitekt Matija Marinko iz Ljubljane je 9. maja

predstavil idejni načrt za nov kamniti daritveni oltar in ambon ter preurejen prezbitarij v novi cerkvi. Stekli so tudi pogovori o morebitnem zunanjem prostoru.

P. Toni je bil 10. maja skupaj s skupino onkoloških bolnikov na romanju. Najprej so obiskali Mozirski gaj, si ogledali največjo cerkev v Sloveniji – katedralo v Gornjem Gradu, tam obhajali sveto mašo ter si ogledali še zakladnico mašnih plaščev v Radmirju. Vsi so se strinjali, da je treba romanje jeseni ponoviti.

Na praznik Fatimske Matere Božje smo imeli v romarskem svetišču marijansko pobožnost na fatimski način.

V okviru občine Turnišče smo bili udeleženi v projektu Dan kulturne dediščine, ker je naša stara cerkev eden izmed najpomembnejših kulturnih spomenikov v tem delu Slovenije. Sredi maja smo imeli slovesnost zaključka osnovnošolskega verouka, tako imenovano Izpod vere. Med sveto mašo je 33 devetošolcev izpovedalo vero in tako obljubilo, da bodo ostali zvesti Cerkvi. Konec maja smo končali z veroukom. S sveto mašo za vse veroučence in starše smo se Bogu zahvalili za minulo veroučno leto. Otroci so dobili sladoleđ.

V tem času je bilo tudi veliko krstov ter porok. Patra sva vsak dan na razpolago za sveto spoved in občasno pomagava tudi v drugih župnijah. Nam

pa rad priskoči na pomoč za spovedovanje p. Janez Šamperl, za kar sva mu zelo hvaležna. Patra rada mašujeva tudi v domu za ostarele, kjer sva vedno lepo sprejeta. Oskrbovanci so zelo veseli svete maše.

Po drugem delu kapitlja, ki sva se ga udeležila oba patra, smo začeli s pripravo na prvo sveto obhajilo, ki je bilo 5. junija. Kar 44 tretješolcev je z veseljem prvič pristopilo najprej v soboto k sveti spovedi in nato v nedeljo k svetemu obhajilu. Priprava na takšen dogodek terja kar veliko moči in časa, zato je p. Toni po slovesnosti odšel na duhovni oddih za pet dni.

Nekaj dni prej, 3. junija, smo postavili tudi informacijsko tablo v štirih jezikih z osnovnimi podatki o svetišču in zgodovini. V mesecu juniju in juliju sta pri nas dve sveti maši, kar je lažje obvladljivo, da lahko greva na duhovne vaje ali kakšen dopust.

p. Toni Brinjcov

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Praznovanje velikega tedna s cvetno nedeljo in blagoslovom zelenja se je nadaljevalo v torek s krizmeno mašo, ki se je udeležilo rekordno število duhovnikov, še posebej ker so se ukinile kovidne omejitve. Po maši je pozvonil nuncij in vprašal, ali lahko letošnjo veliko noč praznuje z nami. Seveda smo se razveselili in ga povabili, da je z nami vse dni tridnevja.

Vse tri dni je vodil bogoslužje in navduševal naše farane s svojo besedo. Zelo lepo se je naučil govoriti v ruskem jeziku, le pridiga je bila v angleščini, jaz pa sem bil prevajalec. Ob njegovi prisotnosti smo se počutili kot v Rimu. Malo smo kršili novo navodilo, da berila lahko berejo samo moški bralci, in smo tudi drugemu spolu dovolili sodelovati (in to ne samo s petjem psalmov). Bilo je zelo lepo. V soboto zvečer smo se nunciju Frančišku Asiškemu Chullikattu zahvalili za njegovo prisotnost, saj je v nedeljo zjutraj imel mašo na nunciatu za tamkajšnje sestre.

Na veliko noč smo imeli po maši še koncert učencev našega brata Roberta. Po njem smo posedeli s farani ob čaju in obloženi mizi. Ponedeljkov Emavs je bil malo okrnjen, saj sva sama s Pavlom šla po maši od doma v sosednjo župnijo na obisk k eni od naših babic, ki se je v velikem tednu preselila v dom Božjega usmiljenja, ki ga vodi bivša redovnica, ki je ostala v Kazahstanu, potem ko se je skupnost

preselila na Poljsko. V bivši samostan je po dogovoru s škofom pripravljena sprejeti starejše ženske, ki so ostale same. Naša babica je dve leti živela v našem župnijskem domu, potem ko so jo deložirali iz doma, kjer je najemala sobo. Pri sestri bo imela mnogo boljšo oskrbo kot pri nas. Ob kavici smo se dogovorili, da ostane pri sestri in da ji bomo pomagali pri prevozu njenih stvari v novi dom. Naj povem, da je v treh tednih pri sestri uredila svoj tlak, tako da ji ni treba več jemati zdravil. Tam se super počuti. Mi pa seveda vsak dan gledamo prazno klopcu v cerkvi in pred mašo proti vratom, če se bo pojavila tam, saj je bila z nami skoraj vsak dan pri maši in včasih tudi pri molitvah.

V velikonočnem času smo izvedli nogometni turnir za otroke v naši dekaniji. Udeležile so se ga štiri ekipe. Bilo je zelo napeto. Na srečo smo imeli profesionalno sodnico, ki je sodila, da je vse potekalo po pravilih. Pri eni od piruet v obrambi si je eden od golmanov zlomil roko. V bolnišnici ni tarnal zaradi bolečin, ampak zato, ker so tekmo izgubili in zasedli tretje mesto.

Naša mladina se je udeležila srečanja GČS (Gibanje čistih src) v mestu Ozornoe, ki je od nas oddaljeno 500 km. Ker nisem aktivno sodeloval, sem se za nočitev dogovoril z duhovnikom, ki živi v starem karmelu in duhovno skrbi za karmeličanke ter gradnjo doma romarjev. Z veseljem me je sprejel. Spal sem v pisarni na jogiju in vsak dan z njim maševal pri sestrah. V prostem času sem sedel za računalnikom in urejal pisarniško delo, ki se je nabralo čez praznike. Kosila sva imela skupaj z mladimi in en večer sva pomagala spovedovati.

Z mladino smo šli navijati na nogometno tekmo, na kateri so Slovenke igrale proti Kazahstankam in zmagale. Po tekmi pa je ena od mladih, ki je uradno pravoslavka, sporočila, da se je odločila prestopiti v Katoliško cerkev, da bi lahko z nami živela v polnosti in prejemale zakramente (sv. spoved in obhajilo). To se je zgodilo po veliki noči; k maši so prišli tudi njeni starši in sorodniki.

V tem času imamo bolj pogosta dekanijska srečanja. Na njih sodelujejo tudi sestre redovnice in naš

brat. Tema je sinoda, in sicer predvsem tista škofijska, ki je potekala pred desetimi leti. Odpiramo pa tudi nekaj tem nove sinode. Lahko rečem, da so srečanja postala zelo živa in aktivna, da nam že zmanjkuje časa. Kar škoda, da se z junijem konča dekanijски del pri nas.

V župniji je naš Kazah Žanibeg končno zbral pogum in se odločil, da postane bralec pri mašah in nam pomaga, da ne beremo samo po dekretu, ki je prepovedal branje bralcem, nepostavljenim s strani škofa. Naš škof ga je postavil v službo bralca na naš župnijski praznik. Cel maj pa smo se občasno v lepem vremenu zbirali zunaj pred kapelico in peli Marijine litanije.

1. junij je dan zaščite otrok, zato smo v soboto, 4. junija, organizirali dan igre in molitve za otroke v župniji Šortandi. Zbralo se je 88 otrok. Bilo je zelo lepo in bogato. Ker je popoldne deževalo, smo se morali stisniti v dve manjši dvorani, ker nismo mogli biti zunaj na ulici. Tako nam ni uspela skupinska slika.

Samostan klaris v Pavlodarju je sameval oz. je v njem živela samo ena sestra in čakala na prihod sester iz Indije in Bangladeša, ki se je zavlekel zaradi covida. Zaenkrat so prišle tri sestre. Če bo vse v redu, so predstojnice obljubile, da pridejo še druge. Predstojnica samostana je postala Indijka, saj je z njimi samo ena sestra s Poljske, ki bo delovala kot zunanja sestra, ker zna rusko. Od škofa sem bil imenovan za duhovnega pomočnika in bom znova potoval 450 km v Pavlodar. Te dni sem lahko bil z njimi, v naslednjih dneh pa bodo počasi zaprle

klavzuro.

Tako kot vi se pripravljamo na praznik sv. Antona, ko bomo imeli koncert otrok iz edine katoliške šole v Kazahstanu in otrok br. Roberta. En dan bomo organizirali igre za otroke in sejemo rabljene obleke, ki smo jo dobili v zadnjih dneh od različnih darovalcev. Po sveti maši bo blagoslov kruha sv. Antona in večerja za vse, ki bodo prišli. 7. junija pa praznujemo god našega samostana.

Trenutno se pripravljamo tudi na kapitelj kustodije, ki bo v Rusiji. Viza in karta sta v žepu in upamo, da nas bodo spustili v državo, kljub vojnemu stanju v Ukrajini in sankcijam, ki jih ima Rusija. O tem bom pisal v naslednjem članku, prav tako tudi o počitnicah pri nas. V avgustu se nam bodo na našem oratoriju in srečanju mladih pridružili prostovoljci iz mariborske škofijske gimnazije.

Mir in vse dobro!

Bratje iz Kazahstana

København

Dragi bralci Sporočil!

Počitnice so že skoraj pred vrati in preden se ponovno podam na kratek oddih v Slovenijo, je treba spisati še članek za Sporočila. No, ne samo to, poskrbeti je treba, da bo revija pravočasno izšla in jo boste dobili v roke, upam da za petrovo.

Letošnje leto je dokaj pestro, saj sem zaradi provincialnega kapitlja, ki ga je naša slovenska minoritska provinca obhajala meseca februarja in maja, veliko potoval in bil zdoma. Moji farani so me začeli spraševati, če me je morda zapopadlo tako močno domotožje, pa sem jim le uspel dopovedati, zakaj sem toliko odsoten in da ni razloga za pretirano skrb.

V skrbih pa niso bili le farani, ampak tudi redovne sestre svetega Jožefa, pri katerih imam vsak četrtek sveto mašo s

kratkim nagovorom. Ko me ni v Københavnu, se morajo znajti same in najti zamenjavo. Tokrat jih želim nekoliko поблиže predstaviti, saj imajo zanimivo zgodovino. Prav po njihovi zaslugi imamo danes cerkev in župnijo Sv. rešnjega telesa, kjer sem župnik.

Zgodovina cerkve se je namreč začela leta 1873, ko so sestre svetega Jožefa prišle v København, kjer so zgradile bolnišnico. V bolnišnični kapeli so začele organizirati svete maše. Ker pa je število vernikov vedno bolj raslo, je v kapeli začelo primanjkovati prostora, zato je takratni župnik Neuvel začel iskati primerno mesto za novo cerkev, ki je bila posvečena leta 1917.

Delo sester svetega Jožefa pa se je na Danskem začelo že leta 1856. Ustanovitev redovne skupnosti sega v leto 1650, ko je jezuitski duhovnik Jean Pierre Médaille v mestu Le Puy v Franciji ustanovil kongregacijo sester svetega Jožefa. Leta 1856 so prve štiri sestre svetega Jožefa prispele na Dansko, le sedem let po uvedbi verske svobode. Bile so prve redovne sestre po reformaciji. Njihov prihod na Dansko pa je zaznamoval neljub nesporazum, saj so na škofiji menili, da gre za bogat red, ki bo ustanovil bolnišnico v Københavnu, medtem ko so sestre in vodstvo v Franciji razumeli, da bodo prevzeli že obstoječo bolnišnico. Škofija je želela sestre nemudoma poslali nazaj v Francijo, češ: »Revežev imamo dovolj. Ne moremo vas podpirati.« Toda sestre so ostale, vendar so zanje sledili težki časi. Stanovale so v majhnem, vlažnem kletnem stanovanju. Nekatere bogate gospe so jih podpirale in jim pomagale pri delu, s tem da so jih učile novega jezika in vezenja. Skupnost na Danskem je postajala vse večja, že deset let po prihodu so sestre na Danskem postale samostojna provinca. Imele so tudi svoj noviciat. Prvo šolo so ustanovile leta 1858. Sicer se ni smela imenovati »šola«, ker takrat še niso imele dovoljenja za ustanovitev šole, zato so izbrale »kreativno« rešitev in se odločile za ustanovitev inštituta, ki še danes obstaja in se imenuje Institut Sankt Joseph. Nekaj let kasneje so ustanovile tudi prvo bolnišnico svetega Jožefa v Københavnu, ki je bila slovesno

odprta leta 1875. To je bil zelo skromen projekt (na začetku so imele le šest postelj). Vendar pa ni minilo dolgo, da so sestre postale znane in cenjene kot spretni, dobro izobražene in skrbne medicinske sestre. Sestre so vodile bolnišnico vse do leta 1979, ko so jo zaprle.

Danes je poslanstvo sester predvsem skrb in razdajanje časa za bližnjega. Tako obiskujejo bolne in osamljene ter ponujajo »prostor za duhovnost«. Leta 1995 so zato odprle duhovni center Stella Matutina, kjer organizirajo duhovne vaje, dneve tišine in je dana možnost umika v samoto.

Kot večina redov po svetu se tudi sestre svetega Jožefa srečujejo s krizo poklicev, predvsem pa je med njimi vse več starejših, zato so enega od svojih samostanov preuredile kar v dom za ostarele. Za duhovno oskrbo pa skrbimo predvsem okoliški duhovniki. Kot sem že omenil, jih tudi jaz obiščem enkrat na teden, da skupaj obhajamo sveto mašo. Po maši pa se vedno najde tudi čas za prijeten klepet.

Glede na to, da je sedaj že dopustniško-počitniški čas, ki ni najbolj primeren za branje dolgih člankov, naj bo to vse za tokrat. Želim vam, da si dobro odpočijete in naberete novih moči za naprej.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Monografija o p. Milanu Holcu

V petek, 8. aprila 2022 ob 19.30 uri je bila v re-fektoriju minoritskega samostana na Ptuju v okviru Viktorinovega večera predstavitev monografije o minoritu p. Milanu Holcu z naslovom *Resnično, močnejša od smrti*, močnejša od smrti je ljubezen ob njegovi 75. obletnici rojstva.

Monografija je delo več avtorjev, ki so p. Milana v svojih razpravah predstavili pod različnimi vidiki: kot biblicista, kot prevajalca sv. pisma, ki je sodeloval pri dveh prevodih v slovenski jezik, kot tistega, ki ga je zanimala arheologija svetopisemskih krajev, kot strokovnega voditelja številnih romanj v Sveto deželo, kot oznanjevalca vesele blagovesti ... V njej pa je omenjen tudi kot voditelj duhovnih vaj, kot duhovni spremljevalec različnih cerkvenih gibanj, kot duhovni pomočnik v župniji, kot vzgojitelj, kot direktor kinematografa, tudi kot iluzionist. Predvsem pa je bil redovnik, ki je dal vse talente na razpolago za služenje Bogu, Cerkvi, minoritskemu redu in ljudem. Njegovo redovniško življenje je

še posebej lepo orisal izmirski nadškof, msgr. dr. Martin Kmetec. Nekaj krajših prispevkov oz. spominov nanj je tudi v italijanskem jeziku. Uvodne besede sta prispevala generalni minister fr. Carlos A. Trovarelli ter generalni asistent p. dr. Igor Salmič, ki pravi, da je »pričujoča publikacija neke vrste hvaležen spomin, hkrati pa nekakšno 'vstajenje', saj ob zapisani besedi tudi pokojno oživijo.«

Na predstavitvi monografije, ki je potekala v znamenju zahval, je uvodni govor imel Milanov brat p. Danilo Holc, ki je v svojem prispevku za monografijo na splošno predstavil Milanovo življenjsko pot in delo. V govoru je izpostavil, da nam bo za to knjižno delo poleg tistih, ki so Milana poznali, hvaležna predvsem zgodovina. Sledila je predstavitev kratkih povzetkov posameznih razprav in hvaležna izročitev monografije soavtorjem.

Na prireditvi, ki se je je udeležilo veliko število ljudi, je poleg nekaterih avtorjev ter provincialnega ministra p. Milana Kosa bil navzoč tudi mariborski nadškof, metropolit msgr. Alojzij Cvikl. V svojem nagovoru je povedal, da je s p. Milanom skupaj v Rimu preživel skoraj trinajst let in izpostavil nje-

govo veselo naravo.

P. Milan je v nekem intervjuju dejal: »Tri mesta so mi pri srcu: Ptuj, ki me je rodil, Rim, ki me je hranil in Jeruzalem, kjer bi živel.« V tem smislu se je p. Milan ta večer spet rodil v naših spominih. Med samo predstavitvijo je zato prepeval zbor sv. Viktorina Ptujkega, ki izhaja iz Milanove rojstne župnije sv. Jurija na Ptuj in ki je leta 2008 pod njegovim strokovnim vodstvom poromal v Sveto deželo. Drugo pesem z naslovom »V nebesih dom« je zato spremljala tudi projekcija fotografij iz tega romanja, ki je na nek način povezovala zemeljski Jeruzalem z nebeškim, po ulicah katerega se – tako upamo – že »sprehaja« p. Milan.

p. Danilo Holc

Srečanje CEF-a v Olimju

Letno srečanje provincialnih ministrov, prov. kustosov in prov. delegatov Srednje Evrope je tokrat potekalo v Sloveniji in sicer v minoritskem samo-

stanu bl. Antona M. Slomška v Olimju od 19. do 23. aprila 2022.

Po dveh letih srečevanja po zoomu smo se ponovno srečali v živo. Predstojniki jurisdikcij smo podali letna poročila o našem življenju in apostolatu. Sledile so teme o duhovnih poklicih, ki jih povsod primanjkuje; samostanskih kapitljih po naših bratstvih ...

Izvoljeno je bilo tudi novo vodstvo Srednje Evropske Federacije: prov. minister p. Milan Kos – predsednik, prov. minister p. Miljenko Hončić – podpredsednik in prov. minister p. Andreas Murk – tajnik.

Hkrati je potekalo tudi povelikonočno srečanje ponovincev. Skupaj smo se podali na Ptujsko Goro, kjer smo obhajali sv. mašo in nato si še ogledali Ptuj in seveda minoritski samostan ter cerkev sv. Jurija.

p. Milan Kos

Drugi del provincialnega kapitlja Slovenske minoritske province sv. Jožefa

Od 30. do 31. maja 2022 smo bratje Slovenske minoritske province sv. Jožefa v našem najstarejšem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj obhajali drugi del rednega provincialnega kapitlja. Najprej smo pregledali osnutek štiriletnega provincialnega programa ali Instrumentum laboris, ki je nastal na podlagi predkapitljskega zborovanja in zapisnikov dela po skupinah na posebnem enodnevnem srečanju bratov cele province. Osnutek smo dopolnili in ga potrdili kot vodilo za življenje in delovanje bratov.

Skupnostni in osebni duhovni program sledi šestletnemu načrtu reda. Sestavljen je tudi v luči okroglih obletnic dogodkov iz življenja sv. Frančiška. Za vsako leto smo izbrali še posebno simbolno znamenje, ki nas bo po samostanih na vidnem mestu spremljalo in opominjalo.

Leto 2022–2023 bo posvečeno Vodilu (formacija in duhovni poklici); simbol bo Vodilo, postavljeno

na slovesnem stojalu ter na posebnem mestu v samostanu. Leto 2023–2024 je posvečeno razmišljanju o Frančiškovih stigmah (evangelij in duhovno življenje); simbol le-tega bo križ na vidnem mestu v samostanu. Leto 2024–2025 bo posvečeno Hvalnici stvarstva (apostolat in bogoslužje); simbol bo lepo obdelana gredica s cveticami ob samostanu. Leto 2025–2026 bo posvečeno tranzitusu ali Frančiškoveму prehodu v večnost (preroškost in pričevanje), simbol tega pa bo na vidnem mestu postavljena »velikonočna« sveča, ki nas bo spominjala na Luč večnega življenja.

Glede na sprejete sklepe se v prihodnjem štiriletju med drugim želimo posvetiti še razmisleku o novih duhovnih poklicih. Naslednje leto (2023) bomo organizirali duhovni kapitelj na to temo. Razmislili bomo, kako v še večji meri implementirati frančiškovo duhovnost v vse pore našega pastoralnega delovanja. Naše naloge bodo še: prevod Generalnih statotov, sestava novih provincialnih statotov

ter provincialnega pravilnika o uporabi sodobnih medijev.

Predvsem pa smo bratje želeli ta provincialni kapitelj izkoristiti za praznik bratstva. Veseli smo bili, da je ob tej priložnosti med nas prišel tudi naš brat, izmirski nadškof metropolit p. Martin Kmetec. V osrednjem romarskem svetišču mariborske nadškofije na Ptujski Gori, ki ga oskrbujemo bratje minoriti, je ob sklepu kapitlja daroval sveto mašo, h kateri so bili povabljeni vsi bratje. Maša je na poseben način izzvenela tudi kot zahvala za 50 let samostojnosti naše minoritske province.

Naj Gospod na priprošnjo zavetnika province sv. Jožefa še naprej blagoslavlja prizadevanja bratov pri pričevanju in delu za dobro našega reda ter Cerkve na Slovenskem.

p. Danilo Holc

50 let samostojnosti Slovenske minoritske province sv. Jožefa

Pridiga izmirskega nadškofa metropolita p. Martina Kmetca na Ptujski Gori, 31. maja 2022.

Spoštovani provincial p. Milan, lepo se ti zahvaljujem za povabilo, da smem biti danes ob zaključku kapitlja skupaj z vami tukaj na Ptujski Gori. Spoštovani generalni asistent p. Igor, dragi bratje! Danes smo poromali sem na Ptujsko Goro, ki je svetišče Božje Matere, svetišče mariborske škofije in srce naše slovenske province, lahko bi rekli naš materinski dom. Prišli smo na ta kraj, da bi se Bogu zahvalili za dar province, ki je bila ustanovljena pred 50 leti. To je bil čas mladostnega upanja in zagnanosti. Danes, po 50 letih, se oziramo nazaj z realizmom in se želimo Bogu zahvaliti za vse, kar smo v tem času prejeli kot bratstvo; zahvaliti se želimo za vse, kar smo prejeli na področju osebnih izkustev. Bog nas je obdaril z mnogimi darovi, z veliko milosti, pa tudi s trpljenjem. Vsakdo izmed nas bi se moral neprestano zahvaljevati Bogu, kakor nas k temu vabi Frančišek v svoji Hvalnici stvarstva, ki jo je napisal

potem, ko je šel skozi krizo svojega bivanja in svoje vere: »Hvalite in povečujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.« Tudi jaz sem danes z vami romar in se želim Bogu zahvaliti za priprošnjo Device Marije, odločilno v mojem življenju, za pot, ki sem jo smel prehoditi od prvih dni v semenišču pa vse do danes; za vso pomoč, ki sem je bil v letih svojega misijonskega dela deležen s strani slovenske minoritske province.

Hvaležnost do Boga prihaja iz zavedanja o dragocenosti daru, ki smo ga prejeli. Najprej je to dar življenja, dar poklica, dar vseh možnosti, ki so nam bile dane za rast in osebno posvetitev. Kot provinca se Bogu zahvaljujemo za vse brate, ki so kdajkoli bili del našega življenja, zahvaljujemo se za vse, kar smo po njih prejeli; posebej se spominjamo pokojnih bratov, brezimnosti, ponižnosti in vztrajnosti, s katero so mnogi služili Gospodu. Vse, kar so nam posredovali, je del zaklada, ki nam je na razpolago, da bi iz njega zajemali modrost življenja.

Seveda pa 50-letnica province pomeni tudi ponižnost zavedanja. Nekdo je zapisal, da je 50-letnica človekovega življenja podobna stanju pilota, ki se mora pripraviti na pristanek. Z drugo besedo, gre za srečanje in soočenje z resničnostjo življenja. Vi ste to pravkar storili na kapitlju, ki ste ga obhajali. Kot provinca ste naredili obračun preteklega četrtertletja in načrte za novo obdobje. Vendar bodo načrti ostali na papirju, če ne bo dobre volje in prizadevanja, da bi jih uresničili.

Gre za zavedanje o starosti oziroma staranju, gre za zavedanje o krizah, zavedanje o naši krhkosti, ki pomeni izziv, da bi si na svoji poti vedno znova prizadevali za popolnost in svetost; ta pa je v tem, da sledimo Kristusu in se neprestano trudimo, da bi bil On temeljni kamen našega življenja, tako da nenehno obnavljamo svojo zvestobo življenju po evangeliju in zaobljubar.

Resnično zavedanje nas vodi k pravemu vrednotenju časa. Po eni strani se zdi, da je čas le mera naših dni, tista plat našega življenja, ki nas umešča med začetek in konec ter nam trga iz rok to, kar bi si nenehno radi prilastili. Kaj si želimo prilastiti? Dneve, trenutke sreče, nek določen prostor, čast, položaj, dobro ime, osebe, osebno prepričanje in samozavest.

Jezus nas uči, da čas, ki mineva, razumemo z vidika "ure" v Janezovem evangeliju. Če to storimo, nas bo usmerjal v tisto, kar pomeni izpolnitev Božjega načrta v našem osebni življenju. Kristus bi si lahko bil prilastil tempelj, množice, oblast; lahko bi bil ukinil trpljenje na zemlji, pa tega ni storil. Edini smoter njegovega življenja in njegove pokornosti Očetu je bil načrt odrešenja. Vse v njegovem življenju ga je vodilo k uri križa, ki ga bo skozi smrt vodila k vstajenju. Naj ne bo to praznovanje samo oddih, pač pa naj nas vodi v sveti čas prisluškovanja Božjemu šepetu. Brez strahu, da bi karkoli izgubili.

Praznujemo praznik obiskovanja Device Marije pri sorodnici Elizabeti. Obujamo spomin, kako

Marija v svoji nosečnosti obišče staro ženo. Elizabeta in njen mož Zaharija sta bila v letih in nista imela več upanja, da bi Elizabeta mogla spočeti in roditi. Pa vendar po Božji milosti ta starost postane rodovitna; ni rodovitna samo v njiju, pač pa je rodovitna v življenju in delu Janeza Krstnika. Ne vemo, na kakšen način in v čem je rodovitno naše življenje, takšno, kot je tukaj in sedaj; to je odvisno od Božje milosti in naše osebne izročenosti Bogu ter našega sodelovanja pri Božjem načrtu.

In če bomo pripravljeni, bomo tudi mi imeli možnost srečati novo zavezo, novi čas, ki ga Marija prinaša Elizabeti. Namreč nove poklice. Marija prinaša sporočilo, za katerega Elizabeta ni vedela in se ga ni zavedala, namreč Marijino spoznanje: »Pri Bogu ni nič nemogočega« (Prim. Lk 1,37). Ali smo tudi mi pripravljeni slišati ta poziv, ki se nanaša na prihodnost, vezano na mnoge okoliščine? A naj ne določijo naše smeri težke okoliščine današnjega časa, pač pa vera, da pri Bogu ni nič nemogočega. Zato pa nam je potrebna vera Marije, njena mladost in njen pogum. Kljub temu da nam je po drugi strani potrebna tudi potrditev Elizabete, ki jo izreče Mariji, ko ji pove, da je Bog tudi v njenem življenju storil čudovite reči. Ta Marijina drža v odnosu do Elizabete nas uči konkretnosti soočanja z brati, občestvenosti, sinodalnosti.

Preroška pronicljivost, tako značilna za Frančiška, pomeni nenehno delo soočanja in nenehno spraševanje, ali določena oblika nekega obnašanja in

delovanja pomeni resnični odgovor na izzive časa. Druga značilnost preroštva, ki mu daje temeljno potezo, pa je upanje. Preroštvo je bilo kritično navznoter, istočasno pa nosilec upanja v stiskah, ki jih je poznalo Božje ljudstvo v vsej svoji zgodovini. Pomislimo samo na tragični čas izgnanstva; pa vendar je ravno ta čas prinesel izčiščenje vere monoteizma, in kar je najpomembnejše, uresničitev obljube, da se bodo vrnili v svojo deželo.

Dragi bratje, dovolite mi, da zaključim s svetim Pavlom: *»Sedaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen. Največja med temi pa je ljubezen.«* Vse dobro in obilje Božjega blagoslova!

p. Martin Kmetec

Zlata maša p. Janeza Žurmana

Na praznik Svete Trojice je p. Janez Žurman v svoji rojstni župniji Svete Trojice v Halozah obhajal zlato mašo.

Župljani so mu skupaj s patri pripravili lepo slovesnost. V imenu občine Podlehnik ga je pozdravil župan Sebastijan Toplak. Tudi predstavnik župnije mu je izrekel dobrodošlico kakor rodna sestra Marija.

Zlatomašnik si je za pridigarja izbral prov. ministra p. Milana Kosa, ki je spregovoril o bistvu duhovniške službe.

Po maši je sledila pogostitev in praznovanje z verniki pred cekvijo.

IN NAŠE PRETEKLOSTI

Pater Peter Žirovnik

Posredujem še kratek življenjepis in opis dogodkov, v katerih je bil udeležen p. Peter Žirovnik. Rojen je bil 18. januarja 1874 v Kozmincih št. 10, v župniji Svete Trojice v Halozah.

»23. julija 1899 v mašnika posvečen je služboval najprej od 1900 do 1907 kot kaplan v župniji Sv. Petra in Pavla v Ptuj, od 15. decembra 1907 do 25. novembra 1917 pri Sv. Vidu, nato pa od 26. novembra 1917 do začetka novembra 1920 zopet v minoritski župniji v Ptuj. Pri Sv. Trojici ni utegnil razviti svoje delavnosti, ker je že dobro leto po prevzemu župnije, star šele komaj 45 let, umrl za gripo in tuberkulozo. Njegov pogreb na sredpostno sredo 22. marca 1922 je vodil ptujski minoritski gvardijan in župnik P. Vid Gjiković - Markovina v spremstvu 12 duhovnih sobratov in nepregledne množice vernikov.

V prezgodnji grob so nekdam krepkega, velikega moža spravile posledice grdega ravnanja z njim ob začetku prve svetovne vojne leta 1914, kar je sam opisal v šentvidski župnijski kroniki in so kmalu po prevratu objavili do malega vsi slovenski in mnogi češki časopisi.

Naj mučencu in mučiteljem v spomin sledi ta opis še tu, kako so z nami ravnali.

P. Peter Žirovnik, kaplan in upravitelj minoritskega posestva v Št. Vidu pri Ptuj, sem bil v začetku vojne leta 1914 po nedolžnem preganjan, kakor mnogo drugih poštenih Slovencev. Nemškutarji in zagrizeni Nemci so uprizorili proti meni strašno gonjo. Samo srečnemu slučaju se imam zahvaliti, da sem ostal pri življenju. In kaj sem zakrivil? Nič drugega, kakor da sem ostal zvest sin svojega slovenskega naroda in ker sem bil kot katoliški duhovnik trn v peti ptujskim in okoliškim verskim in narodnim odpadnikom.

Meseca avgusta 1914 sem se nekega dne ob pol 9.h zvečer vračal domov. Na potu me je srečal orožnik Čebule in mi ukazal, da naj grem z njim v svoje stanovanje. Ko sva prišla domov, me surovo vpraša: »Ali ste zakrivali veleizdajstvo ali žaljenje Veli-

čanstva?« Odgovoril sem, da ne enega ne drugega. Nato žandar: »Naj bo, kakor hoče, zaukazano je, da naj vas aretiram.« Odgovoril sem: »Če vam je ukazano, moram ubogati.« Nato je žandar verigo iz žepa vzel in me je uklenil. Prosil sem ga za voz, pa mi ga ni dovolil, rekel je, da mu je ukazano, da me peš odpelje v Ptuj. Prišla sva brez odmora na Breg pri Ptuj.

Cesta pred hišo trgovca Sorka in drugo hišo je bila popolnoma zasedena. Bilo je tu vse polno možkih, žensk in otrok. Vprašal sem orožnika, kaj pomeni ta množica. Namesto odgovora mi je zaukazal: »Naprej!« Ko sva prišla do množice, je množica napadla. Čuli so se glasni klici: »Dol s prekletim, srbskim psom! – veleizdajcem, kraljevim morilcem itd.« Obenem so me bili s palicami, kamenjem, rokami, mi dajali zaušnice, mi ruvali lase, pljuvali vame, metali name blato in tudi konjske odpadke, posebno okoli ust. Strgali so mi klobuk iz glave, pod desnim očesom pa me je nekdo udaril z ostrim predmetom. Dne 6. oktobra mi je šele dr. Treitl pregledal rano v sodnem poslopju v Ptuj. Pri onem napadu je svetila luč iz gostilne in sem mogel razločno spoznati nekatere osebe, znane obraze, na pr. mizarja Merca in tesarja Wressniga. Ta me je pri gostilni Stanitza napadel s klicem: »Prokleti srbski lopov!« in me udaril z obema rokama. Množica me je tako obkolila, da nisem mogel videti spremljajočega orožnika, ki ni niti s prstom ganil v mojo obrambo. Ko pridem pred občinsko hišo na Bregu, je stopil iz nje orožniški stražmojster Zlatar, me potegnil iz množice in odpeljal v pisarno. Pokazal sem mu rano in mu povedal, da so odnesli klobuk. Zlatar me je vprašal, ali vem, zakaj sem aretiran. Odgovoril sem, da ne vem in da imam mirno vest. Zlatar je dejal: »Vi duhovniki ste vsi izdajalci!« in nadaljeval: »Mi imamo zanesljive priče za vašo krivdo. Zaprli vas bomo vse, samo župnik v Hajdini (Janez Toman) je napol dostojen človek.« Jaz sem mu odgovoril: »Razbojnika varujete množice, mene pa ne!« On je rekel: »Vi ste hujši od razbojnika.« Potem me je začel zasliševati: »Ali ste kaj dali za Rdeči križ?« Jaz: »34 kron.« On:

»Zakaj ne več?« Jaz: »Nisem mogel več, dal pa bom ob priliki.« On: »Ali ste darovali mašo zadušnico za umorjenega nadvojvodo in nadvojvodinjo?« Jaz: »Da.« On: »Zakaj ste tako slovesno proslavili rojstni dan Njegovega Veličanstva?« Jaz: »Ker je taka navada.« On: »Zakaj ste 18. avgusta razobesili cesarsko zastavo? Zakaj molite v cerkvi za cesarja, domovino in armado? To ste delali vse samo zato, da zakrijete, kar čutite v svoji notranjosti!« Zasliševanje je trajalo nekako eno uro. Ves ta čas je množica pred občinsko hišo kričala in tulila, skakala na okno, hotela razbiti vrata in se drla: »Vun s srbskim psom! Danes mora poginiti! Ti lopov, naj ti sedaj pomaga tvoj Kristus!« Ko sem opozoril orožnika na te bogokletne besede, je odgovoril: »Kaj to, to je le vojno navdušenje.« Množice ni opomnil niti z eno besede, da naj gre domov.

Ob pol 11h. ponoči so me odpeljali na kolodvor v spremstvu orožnikov, vendar pa me je množica po poti napadala, ne da bi se orožniki le zganili. Na mostu čez Dravo je prišla vojaška eskorta, toda orožnik jo je razporedil, tak da je množica mogla do mene in me je neprestano dejansko napadala. Na potu proti kolodvoru sem dobil dva tako močna udarca po glavi, da sem skoraj omedlel. Zlatar pa je rekel samo: »Naprej!« ... Na Pragerskem je bila množica že obveščena. Čakala me je v družbi s pijanimi vojaki. Vse je kričalo: »Ustrelit ga! Prebodite ga z bajonetom!« Tolkli so me zopet po glavi. V Gradec smo dospeli drugi dan ob pol 10h. zve-

čer. Tu so me ravno take dejansko napadli, ko sem bil na vozu. V garnizijskem zaporu nas je bilo v eni sobi 24 oseb. Jetničar nas je pozdravljal zjutraj in zvečer z besedami: »Vi srbske svinje, psi, veleizdajalci, kraljevi morilci, vi črni lopovi!«

Bil sem 19 dni v zaporu in nisem bil niti zaslišan, niti me niso peljali pred sodnika. Potem so me izpustili, ne da bi izvedel, zakaj sem bil aretiran, kdo me je ovadil, kdo je ukazal orožnikom, da me aretirajo itd. Vklenjen sem bil 15 ur. Ko sem prosil za olajšanje, ker se mi je kri zasedala na roki, je orožnik odgovoril: »To ni tako težko.«

Takih patrov Žirovnikov je bilo tisto leto vse polno na Štajerskem in na Koroškem.«

Pripomba. »Po vsem onem, kar so pod Hitlerjem in še potem pretrpeli nešteti duhovniki in laiki, so doživljaji p. Petra Žirovnika res da prava malenkost, a upoštevati treba veliki ugled in udobnost, ki sta obdajala duhovnika nekdanje v stari Avstriji. Le kdor je sam doživel čase, ko je bila osebna svoboda nedolžnega človeka še sveta in nedotakljiva, ta bo razumel, kako je 19 dni zapora moglo tudi trdnega moža – streti.«

Prepis iz: Zgodovinski opis župnije Sv. Trojica v Halozah s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi cerkvi. Spisal Vinko Munda (1957).

Pripravil: p. Marjan Vogrin

